Београд је пре неког времена изгубио железничку станицу, и од тада је тражи. Истрага за сада није дала никаквог резултата, мада су се у њу укључили бројни грађани, добровољци и невољници, како домаћи, тако и гости. Било је дојава да је станица виђена у оној рупи на Прокопу, али оно тамо једва да и личи. Ни другде где су је тражили (Топчидер, Нови Београд), нису је пронашли. Објективно, време је да се забринемо да се овде не ради само о отмици, него и о убиству.

И мада још ни овај случај није разрешен, на наше се очи већ припрема нови злочин који ће бити извршен на особито подмукао начин и из ниских (коруптивних) побуда. Београд ће, наиме, сасвим ускоро изгубити и главну аутобуску станицу, а силне ће хиљаде путника-несрећника потом бауљати широм (иначе непроходног) града, прво у потрази за

станицом, а потом и за градом самим.

Путници-несрећници на град ће набасати само ако буду имали среће и ока соколовог да га опазе иза гвоздено-бетонске завесе од залуталих Дубаи стил солитера

Станицу неће пронаћи, а на град ће набасати само ако буду имали среће и ока соколовог да га опазе иза гвоздено-бетонске завесе од залуталих "Дубаи стил" солитера, постављених као "филтер" између тобожње будуће станице и, хм, можда такође све тобожњијег (Бео)града.

Наиме, тзв. заменик градоначелника, чије се име Весић Горан у пристојнијем друштву не изговара без заштитне АБХО маске, најављује у Политици да ће већ до Нове године (то је за шест недеља!) половина полазака са БАС-а бити пресељена на неку новобеоградску пустопољину, а да би до априла следеће године већ око 80 одсто полазака ишло оданде. Преостатак би већ био ствар рутинске егзекуције... Знамо како је то ишло са железничком станицом: некоме се јако журило. Знамо зашто, слутимо и коме.

Како журба изгледа путнику-намернику

Како та журба изгледа путнику-намернику? Кад год свратим у Београд као меланхолични путник са северних страна, а то се обично збива у ритму од неколико недеља, изненадим се колико се у међувремену узнапредовало у претварању Савског амфитеатра у високу тврђаву или кулу-стражару са које ће се убудуће атаковати на остатке Београда, који су ионако у дефанзиви, ако не и у расулу. Ако се невољни путник, рецимо, мало зачита или задрема, па се тргне тек кад аутобус крене прелазити Саву, призор који се пружа пред њим је апокалиптичан. И слути на горе, сваки пут све горе, и то неће стати ни ускоро у времену ни било где близу у простору, него ће метастазирати у ширину и висину, гутајући све пред собом, као супермасивна црна рупа.

БАС у крастама које не зацељују

Оно што знамо као БАС, и што је, као и Железничка, било део инфрастуктуре наших тада још неотетих живота, сада је већ сасвим окружено тим гнојавим крастама које више нико никада неће исцедити, које су ту да остану, као једино несумњиво наслеђе наше епохе пораза и срамоте, просташтва и лоповлука.

Раселиће наше доласке и одласке на неке периферијске утрине, и онда ће стрпљиво чекати да се сморимо и просто одустанемо

И не само да нико неће истиснути гној из тих краста, него ће те красте истиснути нас: неке одмах, друге постепено, док не схвате да више немају куд. За почетак, ето, раселиће наше доласке и одласке на неке периферијске утрине, и онда ће стрпљиво чекати да се сморимо и просто одустанемо: ми спољни од долазака, они унутрашњи од одлазака, осим оних у једном правцу. Тада ће њихова мисија бити извршена. А ни у тзв. Београду на води, са његовим незграпним скаламеријама лишеним контекста и сврхе, по свој прилици такође неће остати никога да тамо живи. Он се, наиме, ни не гради због тога, него зато да својим ништавилом зарази и поништи град који је пре њега ту постојао.

(Време)